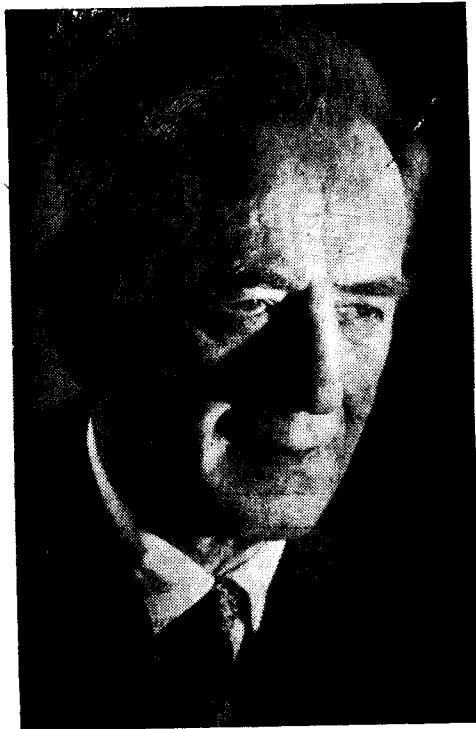

לזכרו של פרופ' ש. אדלר

תוך הוקרת עזרתו לציבור הבוקרים, היה הוא הראשון שזכה בפרס על שם חיים צימרמן ז"ל, שהוענק לו בג' ניסן תשי"ב. הבוקרים הוותיקים הכירוהו מקרוב, ידעו על פעלו והוקירוהו. יידעו נא הדורות הצעירים של הבוקרים, שלא הכירוהו אישית, שעם מותו של פרופ' ש. אדלר אבד לנו אדם שתרם תרומה שאין ערוך לה בכינון והתאזרחות עדרי בקר חלב מפוארים בארצנו. תהי נשמתו צרורה בצרור החיים!

נסתלק איש מדע דגול שאך במקרה, הודות לסקרנותו המדעית ורצונו לפתור בעיות בעלות חשיבות מעשית רבה בפיתוח הארץ ומשקה, הושיט עזרתו גם לציבור הבוקרים. שטח פעולתו העיקרי היה בתחומי הרפואה והמחלות הפארא-זיטיות של האדם. אך כשעשה הכרה בענף הבקר ושמע מפי הרופאים הוואטרינאריים והנהלת „החקלאית" על הדאגה מחמת תמותה עקב מחלות, וביחוד מחמת קדחת הקרציות, הבין מיד שצפויה סכנה חמורה לפיתוח וטיפול עדרי חלב משובחים אם לא נצליח להתגבר על מכשול זה. ואמנם ההפסדים והאבידות באזורים מסוימים בארץ היו עצומים. זכורים עם ותיקי הבוקרים מקרים של תמותה כמעט מגפתית בבקר בעמק הירדן, בעמק יזרעאל ובעוד מקומות.

פרופסור אדלר נרתם מיד לפעולות. חקר את הבעיה בעקשנות ובשיטתיות. בא בדברים עם מכון פאסטאר באלג'יריה והעלה שאפשר לגדל בקר משובח באזורי פירופלאסמוסיס בעזרת פעולות חיסון. בטרם הובטחו תקציבים מתאימים למחקר, ניגש פרופ' אדלר לפעולה, לאחר מחקר מסוים הנהיג פרופ' אדלר שיטת חיסון, וכך מנע התפשטות מחלת הקדחת המסוכנת ביותר, את התיילאריה לרגל עבודתו הוא היה מבקר לעתים במשקים, עוקב אחר תוצאות החיסונים שבשדה, מרצה הרצאות בחור גי הרופאים והבוקרים, וכל הבאים אתו במגע הוקסמו לא רק מאיש המדע, אלא גם מגישתו הפשוטה לאנשים ומענוונותו.

לאחר שבוססה שיטת החיסון שלו ונכנסה למסלול שיגרת, הוא התחיל להגיש את עזרתו גם לעובדי המכון הוואטרינארי שהוקם בבית-דגון והמשיך להיות יועץ נאמן לרופאים הוואטרינאריים שבשדה.